

*barva čísla Veri peri je barvou roku 2022

Milí studenti, vážení profesori,

držíte v ruce první číslo v novém roce a v novém pololetí.

Toto číslo se jednoznačně řídí mottem: „New year, new me”. Čekají na vás tři nové rubriky, dva nové rozhovory s profesory a jeden staronový studentský rozhovor. Dozvíte se, na jaké knížky a filmy se můžete v roce 2022 těšit. S odcházejícími šéfredaktory Jančou a Lukášem si popovídáme o začátcích v TGM Times, jejich zážitcích z gymplu a mnohém dalším.

A ještě jedna novinka. Protože jsme studentský časopis, chceme psát tak, aby vás to bavilo číst. Rozhodli jsme se umístit do druhého patra krabici, do které nám můžete vložit lístek s tím, co se vám líbí i nelíbí a co by v dalších číslech rozhodně nemělo chybět.

Přejeme příjemné čtení.

ROZÁLIE KUBĚNOVÁ, REDAKCE TGM TIMES

NA CO SE MŮŽETE V TOMTO ČÍSLE TĚŠIT?

02 Rozloučení s šéfredaktory

03 To be released in 2022

05 (Ne)renesanční Bjolek

08 Anime

09 (Re)rozhovor se studenty

12 Futuretro

13 Pan profesor Raška

14 Adalbertův komentář

15 Piškvorky

16 Něco pro zasmání

**„Udělat věc,
které se bojíme,
je první krok
k úspěchu.”**

Mahátma Gándhí

Rozloučení s šéfredaktory

Tento rok maturují dva naši šéfredaktoři Lukáš Valas a Jana Gistingarová. Proto jsme se s nimi chtěli rozloučit menším rozhovorem a popřát jim tímto jen to nejlepší v jejich dalších cestách.

Co vás přimělo k tomu jít zrovna na gympl do Frýdlantu?

L: Prvotní nápad to byl tatínkův, tak jsem tu šel a jsem za to rád.

J: Gympl, protože jsem nevěděla, co jiného, a šestiletý, protože jsem neměla ráda svou třídu na základce.

Jak jste se dostali do redakce časopisu?

L: Přišel za mnou Oliver Klus a měl jsem psát španělské články. Španělštinu jsem měl druhým rokem, takže jsem to dával dohromady s překladacem a paní profesorkou Macurovou.

J: Já jsem chtěla psát německé články. Vyšly asi dva a pak mě to přestalo bavit (smích).

Kdybyste se mohli převtělit do jakéhokoliv učitele u nás, kdo by to byl?

L: Asi paní Vašková. Ona měla neskutečnou autoritu.

J: Já asi taky.

Kdybyste mohli mít jakoukoliv superschopnost, jaká by to byla?

L: Já bych chtěl mít schopnosti pavouka, něco jako Spider-Man. Anebo číst myšlenky.

J: Lítání, rozhodně.

Drtivou většinu předmaturitního ročníku jste strávili v distanční výuce, jaký jste k ní měli vztah? Stal se vám při ní nějaký trapas?

L: Já jsem byl spokojený. Jednou při hodině jsem kupoval auto, volal mi pan prodávající a já jsem si nevypl mikrofon, takže celá třída poslouchala můj desetiminutový hovor.

J: Mně to nevyhovovalo. Ze začátku teda jo, bylo to pohodlné, ale pak jsem začala být líná a už mi chyběla i ta socializace.

Co maturita, začínáte se už připravovat?

L: Já se připravuju na zeměpis a španělštinu. Ale už začínám mít krizi, asi jsem začal moc brzo.

J: Už teď píšeme z několika maturitních otázek, ale že bych se sama připravovala, to ne.

Na škále 1-10, jak byste ohodnotili náš Scolarest?

L: Mně to chutná. Chodím tam každý den a vždycky si nechám přidat. Paní kuchařka už mě zná a přidává mi automaticky.

J: To je taková sinusovka, podle toho, jak mění šéfkuchaře.

Máte nějakou svoji techniku na dobré učení?

L: Mně se dobře učí dialogem, ale k tomu potřebuješ druhého.

J: Počítá se brečení do polštáře? Asi ne.

Jak lidé přišli na to, že se kráva dá dojit?

L: No stejně jako lidé mají mléčné žlázy, tak proč to nezkusit.

J: Zvláštní zkušenost? Ženy kojily i v pravěku, tak asi přirozeně.

Na závěr, co byste vzkázali nižším ročníkům?

L: Ať tu není nuda, ten gympl pak přijde o svoje kouzlo. Nejsem si jistý, ale kromě naší třídy tady nikdo nezpívá a nedělá taneční čtvrtky.

J: Souhlasím.

VENDULA DOSTÁLOVÁ, 5. A

To be released in 2022

Skončil rok 2021 a začal nový. Každý se jistě těší na nové řady svých oblíbených seriálů, ale někteří možná již ztratili přehled, kdy jaké vyjdou. Tento rok? Příští? Nebo už nikdy? Já vám zodpovím otázku, na jaké známé filmy, seriály a knížky se můžeme těšit v roce 2022. A dopředu bych se chtěla omluvit všem, jejichž oblíbený žrout času tady nebude zmíněn, přece jen se sem nevejdou všechny. Taky bych chtěla upozornit na možné spoilery.

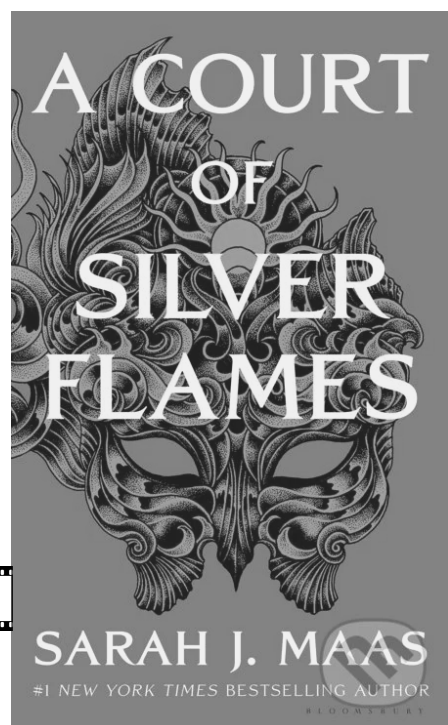
Začněme s Netflixem a velice známým a oblíbeným seriálem **Stranger things**, od něhož se můžeme těšit na 4. sérii s celkem devíti díly. Poté, co Eleven uzavřela bránu do Upside Down, se společně s Willovou rodinou odstěhovala pryč. Jenže tím příběh nekončí. Nezáskali Rusové přece jen demogorgona? A je Hops opravdu po smrti? Počkejte si do léta a uvidíte!

Od Marvelu by měl vyjít, kromě jiných, i očekávaný **Doctor Strange**, celým názvem **Doctor Strange in the multiverse of madness**. Nebyl by to správný příběh, aby hlavní hrdina hned na začátku něco totálně nepokazil. Například seslal zakázané kouzlo, které otevře dveře do multivesmíru, které obsahuje i alternativní verzi jeho samotného a které neumí ani s pomocí ostatních zrušit. Fakt super.

Dále tu mám pro vás tip od české autorky Nofreeusernames jménem **Letní noci**. Je to volné pokračování jejích předešlých dvou knížek Navždycky a Miluju tě. Já vím. Pokud někoho zajímá hate to love romantika s tematikou Pomády, částí textu psanou v podobě chatu a Spotify playlistem, je to kniha přesně pro vás!

Jistě teď potěším všechny Potterheady, protože tento rok konečně – po 4 letech – vyjde 3. díl **Fantastických zvířat – Brumbálova tajemství**. Brumbál zaúkoluje Mloka Scamandera a jeho spojence, aby společnými silami pronikli do srdce temné Grindelwaldovy armády. Tak snad to neskončí tak depresivně jako minulý díl.

Ale Fantastická zvířata nejsou jediný film, který dal na své pokračování dlouho čekat. Tento rok totiž po neuvěřitelných třinácti letech vyjde **Avatar 2**. Jake Sully žije na Pandoře se svou novou rodinou, ale stará hrozba se vrací a on společně s Na'vi musí chránit jejich planetu.

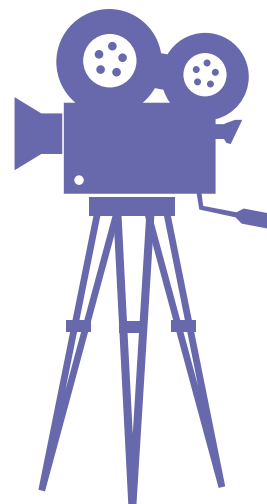

Další knížka, kterou jsem zde rozhodla zmínit, je **Dvůr stříbrných plamenů** od Sarah J. Maasové. Je to volně navazující kniha na původní sérii Dvory. Odehrává se ve stejném světě a pravděpodobně to bude trilogie. Válkou to totiž zdaleka neskončilo. Jak se s ní vyrovnávají hlavní i vedlejší postavy? A jak zvládají své ztráty? Přenesou se někdy přes všechny hrůzy minulosti a začnou žít znovu?

Trochu temna a drog na konec neuškodí – vyjde také 2. série **Euphorie**, ve které budeme moct pozorovat další vývoj osobnosti a života Rue a lidí kolem ní.

Doufám, že jsem vám připomněla vaše oblíbené filmy, seriály a knížky nebo vás namotivovala k jejich zhlédnutí/přečtení. Ještě bych chtěla poděkovat svým seriálovým a knižním guru, protože bych bez nich nebyla schopná tenhle článek napsat.

LARA MACUROVÁ, 3. A

(Ne)Renesanční Bjolek

S panem profesorem jsme chtěli udělat rozhovor už dlouhou dobu, protože má spoustu zajímavých koníčků a jeho nadšení nezná hranic. Bohužel se toto nadšení vytrácí, když se má vyjadřovat veřejně. Rozhovor jsem si původně natočila a chtěla ho napsat, večer mi ale přišel mail od pana profesora, že se svým mluvením není spokojený a že svoje odpovědi raději sepsal. Samozřejmě některé otázky i odpovědi chyběly. Vy si ale právě teď můžete přečíst kombinovanou verzi rozhovoru.

Kolika jazyky mluvíte? V kolika jazycích čtete knihy?

Anglicky mluvím velmi špatně, polsky docela dobře a současná úroveň mojí ukrajinštiny je někde mezi angličtinou a polštinou. Co se čtení týče, píšu si stručný čtenářský deník a na konci roku dělám statistiku. Přehled za rok 2021 vypadá následovně: CZ-18, PL-7, UA-6, SK-3.

Proč jste se rozhodl právě pro tyto jazyky?

Angličtinu se učím proto, abych se alespoň trochu domluvil s cizinci, kteří k nám přijedou do školy. To je ale dosti slabá motivace a podle toho moje angličtina vypadá. S ukrajinštinou a polštinou to je jiné. Znalost „malých“ jazyků otvírá dveře k lidem. Navíc je to klíč k tamní kultuře. Velká část je ukryta v dobrých knihách a ty se do angličtiny téměř nepřekládají. Když chceš proniknout do nějaké kultury, tak musíš mluvit a číst v jejich jazyce. Na proniknutí do polské kultury a myšlení ti ani angličtina na velmi dobré úrovni moc nepomůže.

Na škole jste známý jako velký filozof, jak jste se k filozofii dostal? Co Vás nutí přemýšlet o světě?

Pokud si někdo myslí, že jsem nějaký filozof, tak pravděpodobně propadl klamavé reklamě paní profesorky Rymlové. To, že umím pomocí nekonečných geometrických řad vysvětlit starou záhadu s Achillem a želvou, neznamená, že se vyznám ve filozofii. Je ale pravda, že raději přemýšlím nad obecnějšími problémy než nad pomíjivými

pseudoproblémy, které často najdeš ve zprávách či novinách.

Kdo je Váš nejoblíbenější filozof?

Z českých filozofů Jan Sokol a z polských Leszek Kołakowski.

Odebíráte nějaký (třeba vědecký) časopis?

Vědecký ne, ale odebírám například časopis Пороги (čti Porohy, pozn. red.) – kulturně politický měsíčník pro Ukrajince žijící v ČR nebo společensko-ekologický časopis Sedmá generace.

Zajímáte se i o ekologii?

Trochu ano, přemýšlím často o tom, jak žít, abych moc nepoškozoval Zemi. Myslím, že určitá cesta je v dobrovolné nenáročnosti a jednoduchosti. Proto nejezdím na dovolenou na Kanárské ostrovy, ale do Polska. Stačí mi knížky a jízdenka na vlak.

Jak jste se dostal k orientačnímu běhu?

Proč se Vám líbí právě tento sport?

Přivedly mě k němu moje vlastní děti. Na tomto sportu se mi líbí spojení pohybu s přemýšlením. Les a mapa. V současnosti se nesnažím o dobré umístění, spíše je to u mě orientační klus či chůze. Často se zastavím na nějakém zajímavém místě a dívám se, jak se podařilo mapařům danou situaci zakreslit do mapy. Také trochu pomáhám v propagaci a organizování závodů na obou stranách česko-polské hranice, takže u toho také využívám svou milovanou polštinu a jsem rád, že se za poslední roky spolupráce dost rozvinula.

Co Vás fascinuje na ptactvu? Považujete se za ornitologa? Proč třeba nestopujete medvědy?

Za ornitologa se nepovažuji, ale rád se setkávám s lidmi, kteří se v tom vyznají. Například každý rok v lednu sčítám vodní ptáky s bývalým studentem našeho gymnázia Vojtou Brlíkem. Je to pro mě vždy krásné a inspirující setkání.

Kdo nebo co Vás dovedl k lásce k matematice a fyzice?

Na gymnáziu mi matematika a fyzika nedělaly problémy, naopak jsem se trápil s češtinou, angličtinou a němčinou. Humanitní předměty mě nebavily, v té době jsem je považoval za zcela nezajímavé. Bavilo mě vysvětlovat lidem matematiku a fyziku tak, aby to bylo jasné a srozumitelné. Dokonce jsem měl ve svém pokoji velkou černou tabuli a když jsem své kamarády doučoval, psal jsem většinou křídou na ni. Asi proto dodnes miluji křidu a nesnáším fixy. (Prach z křidy podle pana profesora podporuje matematické a fyzikální nadšení, pozn. red.)

Učíte radši matematiku, nebo fyziku?

Nejvíce jsem spokojený, když mám zhruba půl úvazku matematiky a půl fyziky. Matematika je méně náročná na přípravu, ve fyzice je jednodušší udělat zajímavou hodinu.

Máte rád i chemii? Učil jste ji rád?

Bohužel mi chemie nepřišla k srdci. Když jsem ji musel učit, měl jsem ji rád nejméně. Chyběl mi nadhled, protože ji nemám vystudovanou. Byl jsem jenom o kousek dál než studenti. Snad to nepoznali.

Nelákaly Vás někdy humanitní obory?

Humanitní předměty bych nechtěl ani studovat, ani učit. To ale neznamená, že si rád nepřečtu něco z historie, sociologie, lingvistiky a podobně. A taky mám rád dobrou literaturu. Rád si popovídám s lidmi, kteří se v humanitních oborech vyznají, to je velmi obohacující.

A kdyby Vám teď někdo řekl, že máte na dva roky volno a můžete jít studovat, co by Vás zajímalo?

Asi bych šel studovat nějaké slovanské jazyky a kulturu s nimi spojenou. Kdybych si musel vybrat neslovanský jazyk, tak určitě němčinu. Ale nechtěl bych jít znovu na vysokou školu. Chtěl bych se učit svým vlastním stylem. Žádný další papír s razítkem už nepotřebuji.

Zajímáte se o aktuální dění? Koukáte každý den na zprávy nebo třeba čtete aktuality a zprávy na internetu?

Aktuální dění moc nesleduji, připadá mi většinou dost nudné. Zajímají mě spíše obecnější věci a dlouhodobější trendy či analýzy. Zpráva je příliš krátký útvar na to, abych se z něj něco pořádného dozvěděl. Nezajímá mě, že měl někdo na večeři vinnou klobásu, ale rád si přečtu nějaký delší text o dlouhodobém vlivu jeho chování a jednání na českou společnost.

Co všechno jste studoval?

Základku, gympl, matematiku a fyziku pro základní školu a už při práci jsem si dodělal matematiku a fyziku pro střední školy.

Kolik let už tady pracujete?

Už to bude 14 let...

Proč jezdíte do školy na koloběžce a ne třeba na kole?

Já jezdím do školy převážně vlakem a občas na kole. Pokud jsem v nějakém období jezdil na koloběžce, tak jsem měl asi na kole píchnutou duši a nestíhal jsem ji zalepit. Ale na tu svoji šedou koloběžku jsem pyšný. Tu jsem si svařil sám v době, když se ještě na koloběžkách moc nejezdilo. Tehdy to byla úplná vzácnost – velké přední kolo a malé zadní. Jezdil jsem s ní na koloběžkové závody.

Těšíte se každé ráno do práce?

Ted' už ano.

Kolik let Vám trvalo, než jste si oblíbil 6. A?

Nejhorší bylo vydržet prvních pět let, pak už to docela šlo. Doufám, že naše stabilizované vztahy vydrží bez nějakých větších komplikací až do maturity.

A není to trochu stockholmský syndrom?

Já nevím, co je stockholmský syndrom...
(proběhla pauza na vygooglení, pozn. red.)
Jo to je to sblížování oběti s tyranem. No tak já doufám, že ne. To by museli vyhodnotit odborníci. U interakce Bjolek-6. A totiž není úplně jasné, kdo byl tyran a kdo oběť. Každá strana to mohla vnímat jinak.

Stalo se Vám někdy, že student chtěl odejít na záchod z výuky dvakrát za deset let? A pustil jste ho?

V 6. A se to občas stává. A pustím ho, pokud mi slíbí, že dalších dvacet nepůjde.

Považujete se za renesančního člověka?

Ne, v žádném případě. Renesanční lidé se vyznají ve všem možném aspoň v základu. Když o někom řekneme, že je renesanční člověk, znamená to, že se vyzná ve spoustě věcí, má přehled, je vzdělaný a dost toho umí. Já mám jen několik úzce zaměřených koníčků. V testu na všeobecný přehled bych vyhořel. To, co vím, by mi nikdo do testu nedal, a to, co by měl každý vědět, nevím.

Je něco, co Vás nebaví?

Nikdy mne moc nebavily věci spojené s hlavním proudem. Neznám skoro žádné zpěváky, herce, filmy. V knihkupectví Kapitola obcházím bestsellery a mířím ke své polici s polskými knihami, které se prodávají v počtu nula až dva kusy podle toho, jestli si pro ně přijdu. Většina lidí se učí světové jazyky, mi se líbí polština a ukrajinština. Vyhýbám se Praze i Varšavě, raději zajedu za svým kamarádem Tomkem do vesnice Latowicz, ve které zdánlivě nic není. Takže asi nikoho nepřekvapí, že mne nezajímají auta, nakupování, oblékání, televizní seriály, poslouchání plytkých pivních diskusí, cestování do dalekých zemí a mnoho dalšího. Vždy mne zajímala spíše periférie než centrum. Je tam klid, s nikým nemusím soutěžit.

Je nějaké téma, které byste chtěl více prozkoumat? Například dějiny nějakého státu, mikroorganismy, hlavní města států z celého světa apod?

V blízké budoucnosti bych chtěl prozkoumat město Bytom, o kterém jsem četl zajímavou reportážní knížku. V současné době je Bytom velmi poškozen dřívější důlní činností a je považován za jedno z nejškaredších měst Katowického souměstí. Přesto v něm žije několik zajímavých lidí, kteří se například snaží zachránit chátrající „katedrálu slezského průmyslu“ – elektrociepłownię Szombierki – kterou projektovali přední němečtí architekti. Projektovat sál s generátory elektrického proudu tak, aby vše bylo nejen funkční, ale i krásné, to se už dneska v průmyslu moc nedělá.

Filozofická otázka na konec od Lukyho pro Lukyho: Co by bylo, kdyby ze dne na den zmizela matematika?

To nevím. Na takovou otázku jste se měli raději zeptat Tomáše Kašpárka z 6. A. Ten je na to větší odborník. Záleží totiž na tom, co je podstatou matematiky. Zda existuje nezávisle na nás, nebo je to produkt naší lidské kultury, pomocí kterého popisujeme náš svět. Opravdu nevím.

Odpověď Tomáše Kašpárka:

Inu, nebyl by to moc dobrý svět. Piloti by najednou nevěděli, jakou rychlostí letí a jak jsou vysoko, tudíž většina z nich by zazmatkovala a havarovala. Vzhledem k tomu, že je ve vzduchu zhruba 10 000 letadel, byla by to katastrofa. A co hůř, lidé by nemohli zavolat sanitky, jelikož by nemohli vytukat číslo ambulance. A i kdyby mohli, sanitky by nepřijely, protože by navigace nebyly schopny vypočítat trasu. Byl by to konec moderní civilizace, všude by byly trosky letadel a dalších dopravních prostředků, ve kterých by lidé umírali a nikdo by jim nedokázal pomoci. Matematika je důležitá, uchte se ji!

Anime

Co si představíš pod pojmem anime?

To je otázka, kterou jsem položila několika našim studentům. A většina odpovědí zněla jako „jsou to kreslené asijské filmy“ nebo „animované filmy z východních zemí“. V podstatě je to pravda. Přesto vám chci pojem anime v tomto článku trochu víc osvětlit a vyvrátit všechna ta mylná prohlášení, že je to jen pro děti nebo nerdy.

Metaforicky by se dalo říct, že jde o široké spektrum barev, které se mění od umělce k umělci. Tento obrovský žánr pochází z Japonska, kde je nejvíce rozšířen. Hlavním rysem je specifický umělecký styl, kterým je vše tvořeno. U postav se také často objevuje chvilkami přehnané chování a vyjadřování emocí, minimálně tedy s původním dabingem.

Od teoretické části přejdeme k té trochu víc zajímavé, čímž jsou některá má doporučení. Vsadila bych se totiž, že už jste o nějakém tom anime alespoň slyšeli, ať už to byla populární série jako Naruto, nebo nějaká méně populární, jako třeba Princezna Mononoke. Možná jste nějaké viděli, aniž byste tušili, že jde o anime. Pokud tomu tedy přece jen budete chtít dát šanci, mám tu pro vás pár tipů. A jestli raději čtete, než trávíte večery u Netflixu, můžete si přečíst mangu, což jsou komiksy kreslené stejným stylem. Upřímně doufám, že se vám tento žánr zalíbí.

Seriály

- Arcane (science fantasy)
- Violet Evergarden (drama, contemporary)
- Death Note (thriller)

Filmy

- Spirited Away (fantasy)
- To bylo tvé jméno (drama, fantasy)
- Princezna Mononoke (fantasy)

Manga

- Orange (feel-good contemporary)
- Tokijský Ghúl (fantasy thriller)
- Královská hra (thriller)

ALEXANDRA LEŇKOVÁ, 3. A

„Lepší je zapálit
alespoň malou
svíčku než
proklínat tmou.“
Konfucius

(Re)Rozhovor se studenty

Josef Staněk 5.A

Antonín Vybíral 4.A

Albert Vybíral 6.A

Stejné otázky, stejní studenti, o dva roky později. V únorovém čísle roku 2020 vyšel rozhovor loňské maturantky Kačky Kameníkové. Rozhodli jsme se tento rozhovor s časovým odstupem zopakovat a ukázat, jaký vliv na vnímání světa můžou mít dva roky studia na gymnáziu.

2020

2022

Blondýna nebo bruneta?

Josef: Nezáleží na vlasech (o minutu později)
Kačo (mrk, mrk) brunety!

Antonín: Nemám typ, ale když už... brunety

Albert: Brunety, brunety!

Nezáleží mi na tom.

Bruneta!

Bruneta.

Do konce života nemocť pozřít žádné jídlo a mít neomezené konto nebo naopak?

Josef: Navždy žrát.

Albert: No tak samozřejmě, že to jídlo, dal bych vždycky přednost jídlu před penězi.

Antonín: Radši papat.

To nedává smysl. Kdybych nejedl, tak bych umřel, takže k čemu by mi bylo neomezené konto?

Tohle. Neomezené konto.

Radši jídlo.

Šest let studia na gymnáziu IVT nebo fyziky?

Josef: IVT, tam nemusím 6 let nic dělat.

Albert: IVT! Děláme lásku HTML a návrh baráčku.

Antonín: Fyzika hej.

No tak určitě IVT. Jako ne proto, že bych tam nemusel nic dělat, já tam samozřejmě všechno dělám naplno, ale fyzika prostě není můj předmět.

Hrob.

Fyzika.

Čeho si nejdříve všimneš na babě?

Josef: Prohlédnu si ji celou, ale první se zaměřím na boty.

Albert: Oči a zuby, to jsi nečekala, co, Kačeno?

Antonín: Pozadí.

Asi nemám nic, čeho bych si nejdříve všiml na první pohled, důležitý je pro mě charakter.

Oči.

Oči a boty.

Albert se vrací ke slovu: Oči, prdel. Hmm, jo.

Možnost poznat úplně nové lidi (jakékoliv bys chtěl) nebo zůstat se svými friends?

Josef: Zůstal bych.

Albert: Zůstal bych, protože mám dobré kamarády, jsme bratani všech bratanů.

Antonín: Též.

Spíše zůstat se svými friends, musím mít mood na seznamování a musí na mě udělat dobrý první dojem.

Zůstat.

Radši bych zůstal.

Co je pro tebe lepší variantou do života? Nepít alkoholické nápoje nebo nebýt bohatý?

Josef: Nechci vypadat jako alkoholik, takže bych našel nějakou náhradu za alkohol.

Albert: Nepít alkohol, samozřejmě, je spousta věcí, čím to nahradit.

Tonda dlouze přemýšlí: Taky bych to časem vyměnil.

Co znamená bohatý? Bohatý můžeš být i jinak než peněženě - spokojený život, rodina, práce, která tě baví a zároveň solidně uživí...

Alkohol.

Jo, spíš ten alkohol :)

Kterou jednu jedinou věc byste si vzali na pustý ostrov?

Josef: Krabku poslední záchrany.

Albert: Tebe, Kačo.

Antonín: Sadu mačet.

Nějaký survivor pack, s tím bych si vystačil.

R: Dobře, ale nemůžeš vymyslet něco trochu kreativnějšího?

...

Tak jestli je věc i člověk, tak někoho, kdo tam bude se mnou.

Tebe, Rozi.

Kolemjdoucí pan profesor Bjolek: Náhubek, Alberte!

Hmm, jako asi zapalovač.

Možnost být v průběhu života slavným hollywoodským hercem nebo neviditelným jedincem?

Josef: Neviditelný.

Albert: Neviditelným! Neviditelný miliardář je lepší než nějaký Dicaprio, ne?

Antonín: Taky neviditelný.

Radši slavný.

Hercem.

No asi taky, no.

Jaká je právě nejdůležitější hmotná věc ve vašem životě?

Josef: Já bych zase řekl KPZ, ale nevím no. Jinak asi mobil. Nebo co chcete slyšet? Učebnice?

Albert: Mobil to rozhodně není, tak asi peníze. Kdybych měl motorku, řeknu motorku.

Antonín: Komp asi bych řekl.

Hmm...napiš tam Lepila.

Pozn. pro pana profesora Rašku: já jsem si svého Lepila koupil, ale ukradla mi ho ségra (a proto se nemůžu naplno vzdělávat).

Jednoznačně peníze.

Elektronika.

Jaké je vaše životní motto, kterého se držíte?

Josef: Přemýšlet nad tím, co uděláš, než to opravdu uděláš.

Albert: Že zdraví je přednější než cokoli na světě.

Antonín: Být vždy o krok napřed.

YOLO

Ted' to tak střídám, mám takové střídací období. Nevím. Jako jakého motta se držíš ty?

R: Já asi nemám motto...

Albert: Že se mě tu tak vyptáváš, tak odpověz, ne? :D

Nevím.

Naprosto vysněný život na půl roku nebo, pokračovat v normálu?

Josef: Pokračoval bych asi v normálním průběhu života...

Albert: Pokračoval bych v normálu.

Antonín: Život si stejně uděláš takový, jaký chceš.

Na půl roku vysněný život.

Taky tak.

Pokračoval bych v normálu.

Futuretro

Rubrika o životě na gymplu i po gymplu

Epizoda 01: „Jsme taková malá rodinná škola“

Tak přesně tohle by mě asi nikdy nenapadlo o našem gymplu říct. Nebo aspoň ne do doby, kdy jsem se s tatškou bavila o tom, jak se studovalo na naší škole v devadesátkách. Zjistila jsem, že naše škola byla vlastně docela dost cool. Fakt. Uznejte sami, že školní kapela, školní rádio nebo tradice jako představení na poslední zvonění či dvacetičtyřhodinový fotbal by stály za znovuoobnovení.

Pozitivní vzpomínky „pamětníků“ určitě hrály velkou roli, když jsem se rozhodovala, kam půjdu studovat. A myslím si, že takových, kteří se na náš gympl vydali ve šlépějích svých rodičů, je víc.

Zajímalo mě, co to „víc“ znamená přesněji. Zjistila jsem, že každý šestý současný student zde měl alespoň jednoho z rodičů, nemalá část z nich dokonce rodiče oba. V mladších ročnících jsem se ke svému překvapení setkala i s odpovědí: „A prarodiče se počítají taky?“

Otázka „co když sem nechodili, ale učí tady?“ podle mě skvěle doplňuje a dokazuje rodinného ducha školy. Zároveň tvoří krásný oslí můstek k poslední části mého malého výzkumu. Bývalé studenty naší školy totiž najdeme i v aktuálním učitelském sboru. Kromě pana profesora Rašky (jehož vzpomínky si můžete přečíst v rozhovoru na str. 13) na studentská léta na frýdlantském gymnáziu vzpomínají také paní profesorka Drábková, Svobodová, Gorná nebo Macurová.

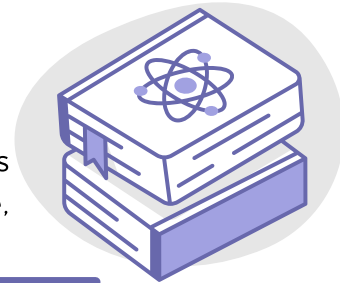
Je „rodinné prostředí“ jenom clickbait pro uchazeče o studium, nebo na tom přece jen něco bude? Dočtete se v příštích dílech Futuretra.

ROZÁLIE KUBĚNOVÁ, 5. A

„Nejsem tím, co se mi přihodilo, ale tím, čím jsem se rozhodl stát.“

Carl Gustav Jung

Pan profesor Raška

Připravili jsme si pro vás rozhovor s panem profesorem Raškou, který letos nastoupil na naše gymnázium. Někteří z vás ho zatím neznají, tak doufáme, že se o něm dozvíte něco nového.

Kdybyste nebyl učitelem, čím byste chtěl být?

Původně jsem chtěl být meteorologem – to by asi celkem sedělo k mé introvertní povaze. Pak jsem zatoužil po tom řídit autobus. Při zdravotní prohlídce před autoškolou jsem se ale dozvěděl, že mám poruchu barvocitu – na auto to stačí, na bus ne. Byl jsem z toho zprvu smutný, ale teď už si myslím, že mě to přivedlo na cestu, která má smysl.

Změnil se gympl hodně od doby, kdy jste tu studoval?

Hmm... Myslím si, že dost. Škola se více otevřela zahraničním projektům, chodby a další prostory se zútulnily. Coby běžce mě potěšil nový atletický ovál, nová tělocvična... i když tu už vlastně postavili někdy v období, kdy jsem maturoval. Jo a nová biologická laboratoř – tam teď učím fyzikální praktika! To je z mého pohledu nejpodstatnější změna – studenti tím dostali příležitost „osahat“ si fyziku.

Jaké to je mít za kolegy profesory, kteří Vás kdysi učili?

Trochu zvláštní, ale už si začínám zvykat. S některými si rozumím a zvládám se s nimi bavit jako s kolegy. S panem profesorem Bjolkem, se kterým sdílím přípravu fyziky, si už povídám otevřeně a dá se říct kamarádsky. Věřím, že postupně úplně zapadnu do kolektivu, ale potřebuji na to svůj čas. Zkrátka mi navazování mezilidských vztahů dlouho trvá – k mnohým z mých spolužáků jsem si našel cestu až po maturitě!

Proč jste chtěl učit zrovna na téhle škole?

No... Původně jsem na téhle škole vlastně vůbec učit nechtěl, přišlo mi to dost zvláštní... Při praxi mi začalo docházet, že mám ke „svému“ gymnáziu určitý citový vztah, což se projevilo, jakmile jsem se dozvěděl, že by se zde pro mě našlo místo. Váhal jsem opravdu krátkou chvíli – najednou jsem věděl, že to je to pravé – měl jsem silnou touhu vrátit se do starého známého prostředí... Myšlenka na to, že bych učil na úplně jiné škole, neznal nikoho z kolektivu, bloudil po chodbách... To mě upřímně děsilo!

Proč učíte zrovna fyziku a zeměpis?

Jsou to dva zajímavé předměty, na střední mě nejvíce bavily. Zeměpis...ten je takový „od každého trochu,“ myslím si, že si na něm každý něco najde. A fyzika? No ta je prostě skvělá – zažíváme ji v běžném životě a vyhnout se jí tak vlastně ani nelze... Rád bych ještě zmínil vynikající pedagogy, kteří mě měli na tyto předměty a kteří mě hodně inspirovali – pana profesora Bjolka a paní profesorku Šubertovou.

Co bylo pro Vás nejtěžší, když jste začal učit?

Byl jsem hodně nervózní z obrovského počtu nových lidí, co jsem poznal... Víte, když máte v životě maximálně pár dobrých kamarádů a ve společnosti dvou neznámých lidí se už cítíte nejistý... tak už je vám asi jasné, že pro mě nebylo zprvu jednoduché přijmout do své sociální skupiny přes 200 studentů a pár nových kolegů... Každopádně jsem rád, že jste mě jako kolektiv studentů mezi sebe celkem pěkně přijali a prokázali jste obrovskou míru empatie tím, že jste nezneužili moji velkou počáteční nejistotu a takzvaně mě „nesežrali.“

Kdybyste chytil zlatou rybku a mohl mít tři přání, co byste si přál?

No... co bych takhle pohotově vymyslel? ... Už vím! První přání by určitě byla možnost mít nekonečně dalších přání. (smích)
A pak bych už důkladně rozmýšlel, jak s nimi naložit.

Jaká je Vaše oblíbená třída?

Nevím, jestli je to vhodné prozrazovat... ale 2. B – většina z nich sice nejsou zrovna milovníci fyziky, ale jsou mi „tak nějak“ lidsky blíží...
Ale v každé třídě z „mých“ tříd jsem zažil inspirativní chvíle.

Máte nějaký zajímavý zážitek z doby, kdy jste studoval na gymplu?

Ano – uvízl jsem v kabině na záchodě, dveře nešly odemknout. Musel jsem ji přelézt vrchem – naštěstí mi pomohl kamarád.

Máte nějaké zájmy nebo koníčky mimo školu?

Kdysi jsem celkem dost běhal, teď už spíše tak občasně pobíhám. V poslední době mě ale trochu trápí achillovky a nedostatek motivace... Dále pak kolo, čehož si asi mnozí všimli, když jsem na něm jezdil do školy. A v zimě lyže a běžky.

H: A proč teda neučíte tělocvik?(smích)

R: Z letícího míče mám strach. A moje plavání? To se teda spíš kontrolovaně topím, než plavu... Ale vážně, tělocvikáři musí aspoň trochu umět hodně sportů... a k tomu já nemám nadání.

Máte nějakou horu, na kterou byste nám doporučil zajít?

Malá Stolová.

H: To je kde?

R: Poblíž Kněhyně – dost přehlížený kopec, a proto tam stojí za to zajít.

HANA OPĚLOVÁ, 3. A
VIKTORIE MACUROVÁ, 1. A

Adalbertův komentář

Sportovní rubrika

Jak to bude se sportovními akcemi na naší škole? Nebudou.

Na tuto otázku jsem dostal jasnou odpověď. A k tomu nám ze dne na den vzali i pingpongový stůl. Proč? Od toho jsem tady já, abych tuhle záhadu odhalil jako padoucha ve Scooby-Doo. Zpět k tématu – důvodem zrušení oblíbeného místa pro hráče ping pongu je míchání tříd při hraní a možná nákaza. Proto za redakci doporučuji stáhnout si aplikaci pingpong do mobilu a vyzvat kamarády k hraní přes telefon. Nejlépe se hraje při čekání v krátké řadě na oběd. Nakonec bych chtěl všem poděkovat za trpělivost s nařízeními. Doufám, že se nám brzy vrátí normální život a hlavně ten pingpongový stůl.

Tímto textem jsem nechtěl nikoho urazit, ani nijak ovlivňovat, jak to bude s pingpongovým stolem do budoucna.

Poslední informace, jelikož už proběhl Valentýn a máme i známé školní páry, rád bych jim popřál spoustu lásky a matematického myšlení.

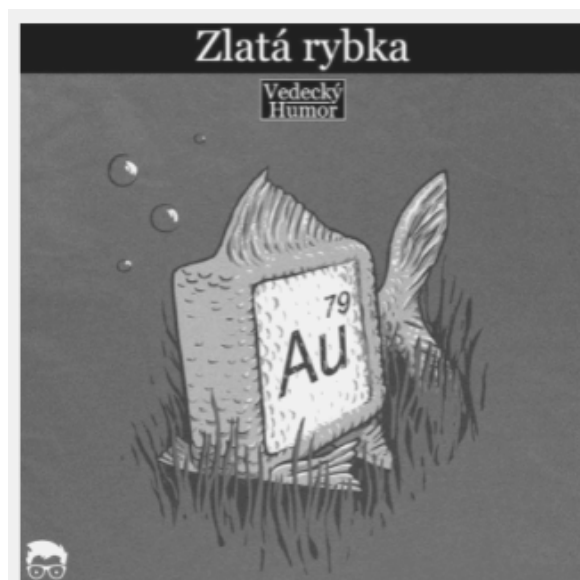
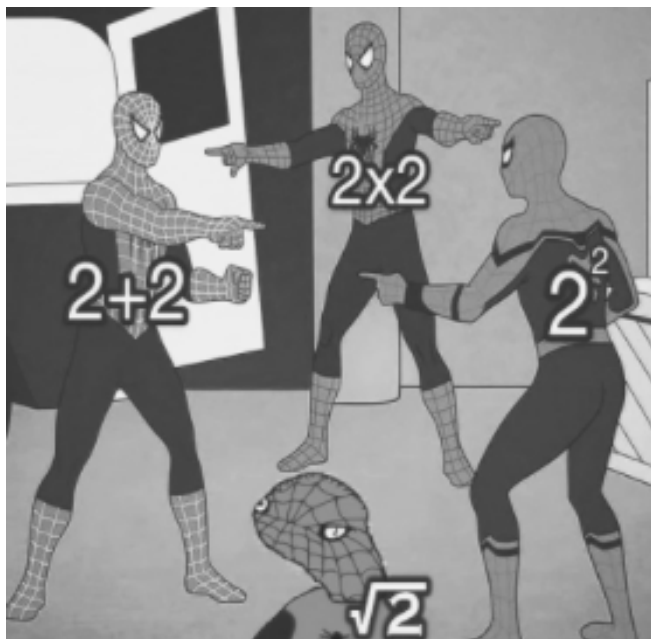
S kritikou se obraťte na šéfredaktorku.

Adalbert von Wroclaw

Piškorky

Něco pro zasmání

Šéfredaktor
Grafické zpracování
Tvůrčí tým

Kontakt
Tisk
Číslo XI Únor 2022

Prezentované názory nemusí vyjadřovat stanovisko redakce

Rozálie Kuběnová
Alexandra Leňková
Jana Gistingarová, Vojta Blažek, Lara
Macurová, Hana Opělová, Amálie
Tikalová, Vendula Dostálová, Viktorie
Macurová

tgmtimes2019@gmail.com
Gymnázium Frýdlant nad Ostravicí